

„добрѣ ни дошли“, стоѣтъ прави, до дѣ насѣднѣтъ момци на една страна краглаго сѣдалища. *Пк. 88—89.* Императоръ отъ Россія съ голѣма радость са поздрави въ Лондонъ. *Л. Д. 1875 р. 14.* 2) покло-нюсь кому либо: Поздравѣ байчо си и бае Пѣтра и ѱйчо Стамена и лѣли Прѣйка.—3) поздравлю (*въ рус. см.*) съ праздникомъ. *оп. празникъ*

Поздрачѣ *с. м. св.* **Поздрачава** *с. м. дл.* станеть, стано-вится темнѣе: Спаж додѣ зайдѣ слънцето и поздрачѣ се, и зехж да мажжтъ колата. (*А какъ зашло солнце и немного стемнѣло, стали ма-затъ темни*). *Тб. 74.*

Позивъ *с. м. 1)* призваніе: Учителъ-тъ добрѣ е разумѣлъ и схва-нѣлъ своя позивъ. *Л. Д. 1869 р. 142.* Жена-та нужно да бѣде до-стойна да отговори на позова си. *Л. Д. 1873 р. 100.* 2) склонность: Позивъ къмъ доброто, къмъ правото.

Позлата *с. жс.* позолота: Около 70 години послѣ Р. Хр. ся вече спомянува за позлатѣ чрѣзъ живакъ. *Л. Д. 1874 р. 144.*

Позлатенъ *пр.* позолоченный: Позлатена кочія. *Д. 66, 10.*

Позлатѣ *м. св.* **Позлатявамъ** *м. дл.* позолочу, позлащаю: А чий ме овенъ карабашъ, Да ми стадото приплавашъ, Алзци да ти оста-ва, Рогови да ти позлата. *В. 74.* Загради въ село черкова, Та си ѡ вѣндре позлати, Изъ вѣнка си ѡ посребри. *М. 117.* Криж(е) со злату позлатж(е)ни. *Д. S. 6, 68.* Слънцето, което едвамъ излазяше, позлатя-ваше тѣхните космати врѣхове. *В. Кжтъ, 5.*

Познайникъ *с. м.* знакомый: У кого-то е хубава жена-та, той много познайници има. *Ч. 234.* То е нѣкой познайникъ. (*Ein Bekan-ter?*) *Э. Г. 27.* Тарасъ срѣшнѣ много лица познайници. *Тб. 22.* Той стиснѣлъ ти е рѣка по-силно отъ колко то бива? Както стискать на старп познайници! *Рш. 80.* Домнъ Мортинъ, единъ отъ моитѣ поз-наѣници. *Р. 113.*

Познанство *с. с.* знакомство: Желанието ми се отби Познан-ство съ него да направѣ И се страхувамъ да не би И името му да забравѣ. *В. Китка, 57.*

Познатъ *пр.* извѣстный, знакомый: Кому не ѡ познатъ Свя-тославъ. *Р. 29.* Сега азъ разбирамъ, защо лице-то то ми ся посочи познато. *Р. 117.* Познато е (*известно*), че ѡхтиката са предава по-наслѣдство.

Познаѣ *м. св.* **Познавамъ** *м. дл.* 1) узнаю, узнаю: Познавашъ ли мя? (*Узнала ты меня?*) *Р. 147.* Когѣ ти доде свѣтба-та... Очи-ти да си не издѣгаи Горѣ-та да си поглѣднеш, Че ша свѣтови познаватъ Че си с хайдѣти ходѣла. *Д. 18, 5. 13—16.* Нарѣд момѣ-те глѣдали, Кѣй ще си познаѣ Недѣля... Не ѡ нѣкой познавал. *Д. 21, 8—9. 11.* Не